

[Hanne Reintoft.]

villig modtagelse, og jeg vil da gerne takke for den brede forståelse, der har været for problemets omfang.

Når vi foreslog en bred kommission, var det, fordi vi ønskede både politisk og sagkyndig repræsentation, og fordi vi gerne ville pointere, at det ikke er et partipolitisk, men et tværpolitisk problem. Hvis det kan fungere på den måde, ministeren fortalte om, har vi ikke noget imod den løsning; det vigtigste er, at der sker noget. Jeg skal dog vel ikke forstå det sådan, at det er regeringens grundlæggende holdning, at en kommission ikke kan arbejde sagligt og hurtigt?

Med et samfund som vort tror jeg da også trods alt, at de fleste politikere — vi skal måske lige se bort fra den sidste tids meget børnefjendske lovforslag — har forståelse for, at vores børns trivsel og vellykkede udvikling ikke alene er et individuelt forældreproblem, men hele samfundets problem. Børn er jo også samfundseje, og de er vores fremtidige samfunds grundlag, men man kan vel desværre ikke kalde Danmark et børnevenligt land. Rejser man i andre lande, kan man finde en helt anderledes accept af og forståelse for børns tilstedeværelse og gunstigst mulige betingelser, og vi ved, at børns leg, deres konstruktive og positive leg, er et meget vigtigt led i deres udviklingsproces og har uhyre betydning for deres senere indstilling til den arbejdsproces, som de som voksne helst skal bestride så harmonisk som muligt og med et så samfundsmæssigt sigte som muligt. Derfor må det også være samfundets pligt at skabe de bedst mulige legebetingelser overhovedet, og her lades, som alle har været inde på, meget tilbage at ønske.

Den eksisterende lovgivning imødekommer jo ikke hverken generelle eller specifikke behov, og specielt kan den ikke honorere de stadig forskellige krav, som industrialisering, som kvindernes tiltagende udearbejde, og som ikke mindst trafikudviklingen stiller.

De foreliggende danske love indeholder kun lidt om friarealernes art, deres omfang og placering og ofte i så upræcise vendinger, at kun en middelmådig standard kan garanteres. Det er nok rigtigt, at der skal mere forskning til, men der ligger dog ganske gode resultater på bordet allerede både fra

Danmark og fra udlandet. Planlæggerne må i størst muligt omfang kunne basere udformningen og disponeringen af friarealerne i vore boligområder på en objektiv viden i stedet for alene på erfaring og intuition, eller som det også sker nogle gange, på mere eller mindre smarte måder præget af arkitekters ideer, der er in lige for øjeblikket.

Der foreligger både fra Sverige, England og Danmark en del undersøgelsesmateriale, og med den interesse, der er vist for sagen ikke mindst fra Dansk Legepladsselskabs side, skulle der være gode muligheder for at komme videre, jeg havde altså tænkt mig gennem en kommission, men, hvis ministeren vil det, så gennem indkaldelse af meget sagkyndige specialister til at deltage i arbejdet.

Jeg vil gerne pege på en række vigtige forhold, som vi finder kræver speciel hensyntagen og bør indgå i dette arbejde. Funktionsueligheden af forskellige friarealer er vidt forskellig og afhænger af en lang række faktorer. Gennem de undersøgelser, der foreligger, er det klart understreget, at de mindre børn næsten alene benytter de egentlige legepladser, og at disses beliggenhed så nær boligen som muligt er af afgørende betydning. Vi ved, at når der bygges et nyt boligområde, har man i de første 5-7 år fortrinsvis mindre børn; så forskyder det sig, og man får en række større børn, der har helt andre behov. Vi ved også fra undersøgelser, at disse større børn først og fremmest benytter de grønne arealer, hvis de eksisterer, og at netop mangelen på grønne arealer ofte henviser dem til gader og fortove.

Bebyggelsesformen spiller også en stor rolle; specielt frembyder højhusbyggeriet vanskeligheder med hensyn til udformning og tilrettelæggelse af friarealer og fritidsfaciliteter. Vi ved, at børn i lavhusbebyggelsen mere spontant benytter det om end beskudne til rådighed stående areal. En dansk undersøgelse fra byggeforskningsinstituttet viser, at i en højhusbebyggelse leger kun 43 pct. af de 3-årige alene uden for højhusområdet, medens 86 pct. gør det i lavhusbebyggelsen. Moderens muligheder for kontakt med det udelegende barn besværliggøres også i højhusbebyggelsen, og ved alle undersøgelser understreges det af mødrene, at mulighederne for kontakt med